ఏకాకి

ఇందూ రమణ

కార్తీకమాసం!

తొలి వారం. తెల తెలవారుతుండగనే నిద్ర లేచాను. పిల్లలు గాఢ నిద్రలో ఉన్నారు. శకుంతల ఆదమరచి నిద్రపోతోంది.

గావంచా పట్టుకుని కోనేరుకు బయల్దేరాను.

మూడు దాటి నాలుగ్గంటలు కావస్తోంది. కొండ పైకి వెళ్ళడానికి 'అర్చకులు' అందరూ బస్సు స్టాండ్‌లో మూగి ఉన్నారు. దేవస్థానం బస్సు ఇంకా షెడ్డు నుండి పైకి రాలేదు.

'అర్చకులు' కొండ పైకి వెళ్ళి సింహాద్రప్పన్నకు 'మేలుకొలుపు' పాడి కోవెల్ని సంప్రోక్షణ చేసి అప్పుడు లోకానికి శుభోదయం పలుకుతారు.

ఉదయం ఆరోగంటకు 'దైవ దర్శనాలు' ప్రారంభమవుతాయి.

కార్తీక మాసం అంటే పిక్‌నిక్‌ల మాసం. అదీ మొదటి ఆదివారం కావడం చేత విశాఖ నుండి.... చుట్టుప్రక్కల గ్రామాల నుండి అందరూ ఇక్కడికే వస్తారు. ఒకవిధంగా మా వూరు పుణ్యక్షేత్రం కావడమే అందుకు కారణం. అదీగాక అడవి ప్రాంతం కూడా!

నేను బజార్లో కొచ్చేసరికి అప్పటికే ఎక్కడెక్కడి నుండో వచ్చిన వాళ్ళు తోటలు వెదుక్కోవడానికి తమ సరంజామాతో అటూ ఇటూ తిరుగుతున్నారు అయోమయంగా.

బజార్లోని 'టీ' దుకాణాలన్నీ రెండు గంటలకే తెరుస్తారు రోజూ !

నేను 'చెఱువు'ను చేరుకొనే సరికి దేవస్థానం వారి 'కచేరి'లో నాలుగు గంటలు కొట్టారు. 'నాలుగయిందన్న మాట! అనుకుంటూ చెఱువులోకి దిగాను. స్నానం ముగించుకొని సంధ్యావందనం చేసి తిరుగు ముఖం పట్టాను.

యాత్రీకులు తండోప తండాలుగా చెఱువుకు వెళ్తున్నారు.

ఆ రోజు –

నాకు రచయితల పిక్‌నిక్ తగిలింది. పాతిక మందికి వంట చెయ్యాలి. ఏభై రూపాయలకు ఒప్పందం. వాళ్ళు ఉదయం అయిదో గంటకి వచ్చేస్తామన్నారు. అందుకే నా పని ముగించుకొని సిద్ధంగా ఉంటే మంచిదని సంసిద్ధున్నవుతున్నాను.

నేను తిరిగి కోనేరు నుండి బజార్లో కొచ్చేసరికి అయిదయిపోయింది. ఆకాశం తెలతెల్లగా అప్పుడే విచ్చుకోబోతున్న మల్లిలా ఉంది.

బజారంతా యాత్రీకులతోనూ... పిక్నిక్ వాళ్ళతోనూ రద్దీగా... మహాసందడిగా ఉంది. వ్యాపారస్థులంతా ఎవరి 'యావ'లో వాళ్ళున్నారు.

కొండ మీద దేవాలయంలో సుప్రభాతం వేసినట్టుంది. పైనుండి క్రింది వరకూ దారి పొడుగునా 'మైక్‌లు' అమర్చడం వలన సుశీల పాడిన సుప్రభాతం శ్రావ్యంగా వినిపిస్తోంది.

సింహగిరి పర్వతాల్లో ప్రతిధ్వనించి గాల్లో కలిసిపోయి క్రింద వూరు వూరంతా ఆక్రమించుకుంది సుప్రభాతం.

సుప్రభాతం వింటూ నడుస్తోంటే హాయిగా ఉంది.

ఇంటికి వెళ్ళేసరికి శకుంతల లేచి వరండాలో కూర్చొనుంది. పిల్లలిద్దరూ ఇంకా నిద్రావస్థ నుండి మేల్కొలేదు. చలమయ్య శాస్త్రి వాలు కుర్చీలో కూర్చొనున్నాడు.

చలమయ్యశాస్త్రి !

రాజమండ్రి దగ్గరున్న వేమగిరి నుండి వచ్చాడు. మా స్వస్థలం వేమగిరే! కానీ, చలమయ్యశాస్త్రి ఇంత హఠాత్తుగా రావాల్సిన అవసరం ఏవిటి? తనకి ఎప్పుడైనా అవసరమొచ్చి... తనకి బిజీగా ఉంటే సహాయానికి రావాల్సిందిగా తనే ముందు ఉత్తరం వ్రాస్తే వచ్చే వాడు చలమయ్యశాస్త్రి! కానీ.....?!

శకుంతల తన మానాన తను గోడకు జేరగిలబడి ఉంది. ఆమెలో ఎక్కడా చైతన్యం లేదు. చలమయ్యశాస్త్రి ఏదో పోగొట్టుకున్న వాడిలా కూర్చున్నాడు.

నన్ను చూస్తూనే చలమయ్యశాస్త్రి కుర్చీలో నుండి లేచాడు.

శకుంతల మాత్రం నేను వచ్చానన్న విషయం కూడా గ్రహించకుండా అలాగే చతికిలబడి కూర్చొని ఉంది. కానీ, లేవలేదు.

చలమయ్యశాస్త్రి మాకు దూరపు బంధువు. ఏదైనా పనుంటే అప్పుడప్పుడూ వస్తుంటాడు. నాకు అతనితో పనుంటే ముందుగా ఉత్తరం వ్రాస్తాను. పెళ్ళిళ్ళు నేను అంగీకరించను. నా దగ్గర కొచ్చే పెళ్ళిళ్ళ శాస్త్రి చేత చేయిస్తుంటాను. నేను వంట బ్రాహ్మణుడిని కనుక వంటకే పరిమితం. ఎందుకో రెండు గుర్రాల మీద స్వారి చెయ్యటం నాకిష్టం ఉండదు.

ఎక్కడెక్కడి నుండో వచ్చి ఇక్కడే పెళ్ళి చేసుకుంటారు. చలమయ్యశాస్త్రి లాంటి వాళ్ళు ఎందరొచ్చినా గిరాకీ! ఒకొక్కరూ ఒకే ముహూర్తానికి ఒకే దగ్గర మూడు ...నాలుగు జంటల్ని కూర్చొబెట్టి తాళి కట్టించేస్తుంటారు.

నాలా వంటకే పరిమితం అయిన వాళ్ళు చాలా మందున్నారు. కొందరు ఇద్దరు... ముగ్గురు కలిసి పార్టీలు అంగీకరిస్తుంటారు. నేను ఒక్కడ్నే కనుక పెద్ద పార్టీ అంగీకరిస్తే మా ఆవిడ్ని కూడా తీసుకెళ్తుంటాను.

నాకు సంవత్సరమంతా ఏదో పార్టీ తగులుతూనే ఉంటుంది. శుభా.... అశుభ కార్యాలని లేదు. ఏ కార్యానికైనా 'వంట' చేయడానికి అంగీకరిస్తుంటాను.

ధనమూలమ్ ఇదం జగత్ అన్నారు. కానీ, నాకు నా భార్యా పిల్లలే ముఖ్యం. ఆచారం కోసం మడికట్టుకు కూర్చుంటే నా వాళ్ళందరూ అర్ధాకలితో బ్రతకాలి.

ఎవరు ఏం చేసి ఎలా బ్రతకాలని వ్రాసి ఉందో?! అంతా దైవేచ్ఛ! బహుశా చలమయ్య అక్కడ పని లేక ఇక్కడి కొచ్చుంటాడు.

"కూర్చో! ఏవిటి విశేషాలు?" నన్ను చూసి లేచిన చలమయ్యశాస్త్రిని కూర్చోమని సైగ చేస్తూ అన్నాను.

"......" నా ప్రశ్నకు మౌనమే సమాధానం అనుకున్నాడు. ఏదో చెప్పాలని ..... ఎందుకో సంశయిస్తున్నట్టున్నాడు చలమయ్యశాస్త్రి.

ఏవిటి?

"చలమయ్యా! చెప్పు! ఏవిటి అలా ఉన్నావు" దగ్గరగా వెళ్ళాను.

ఇంతలో మా ఆవిడ బిగ్గరగా గొంతు చించుకొని ఏడుపు మొదలు పెట్టింది. "శకుంతలా?!" అప్రయత్నంగా అన్నాను.

శకుంతల వూరికినే ఎందుకేడుస్తోంది?

"శకుంతలా? శకుంతలా?! ఏవిటి శకుంతలా? ఏమైంది? ఎందుకా ఏడుపు. ఏమైందో చెప్పు."

ఆత్రంగా.... అయోమయంగా అన్నాను. శకుంతల దగ్గరకు వెళ్ళి కూర్చొని ఆమె బుజాలు రెండూ పట్టుకొని వూరడిస్తున్నట్టు కుదుపుతూ ప్రశ్నించాను.

"బావగారూ!.... మీ చెల్లెలు... మీ చెల్లి చనిపోయింది!" చలమయ్యశాస్త్రి చెప్పలేక ...చెప్పలేక చెప్పాడు.

శకుంతలని బుజ్జగిస్తున్న వాణ్ణి చలమయ్య శాస్త్రి చెప్పినది విని అలాగే క్రింద చతికిలబడి పోయాను.

నా మెదడులో ఏదో తెలీని స్తబ్దత!

శకుంతల ఆడది కనుక గుండె దిటవు చేసుకోలేక.... తెలిసిన నిజాన్ని భరించలేక ఏడుస్తోంది.

తనూ? తను గొంతు పెగిల్చి ఏడవగలడా? చెల్లెలు.... ఒక్కగానొక్క చెల్లెలు.... పెళ్ళి చేసి అత్తారింటికి పంపించవలసిన చెల్లెలు చనిపోయిందంటే తానెలా ఏడవకుండా ఉండగలడు? బావురుమని క్రిందపడి గుండెలవిసేలా ఏడ్వాలనుకుంటే గొంతు పెగలటం లేదు.

నాన్న! నాన్న ఏమైపోతాడు? చెల్లెల్ని పెట్టుకొని

ఎప్పుడో రాని 'పౌరోహిత్యం'తో దినాలు ఎలాగో గడుపు కొస్తున్నారు. తనే తన దగ్గరున్నప్పుడు పదో-పరకో పంపించేవాడు.

ఇప్పుడు తండ్రిని ఆదరించి అమ్మలా అన్నం పెట్టే తల్లెవరు?

"చాన్నాళ్ళుగా మీనాన్నగారి ఆరోగ్యం బాగులేదుట. ఇంట్లో గడవటం కష్టంగా ఉందని మీ చెల్లెలు ఎవరిదో పొలం పనికి వెళ్ళిందట నిన్న. పొలంలో ఏదో పురుగు కరిచిందేమో! ఇంటికొచ్చిన ఆమె కూర్చున్నది కూర్చున్నట్టే చచ్చిపోయింది. అక్కడి ఇబ్బందులు నీకు తెలియజేస్తే నువ్వెన్ని ఇబ్బందులు పడతావోనని మీ చెల్లెలికి విషయాలు తెలియజెయ్యనివ్వలేదట. నాకూ నిన్న మీ చెల్లి పోయిందాక ఏ విషయాలూ తెలియవు!"

చలమయ్యశాస్త్రి ఏదో చెప్తున్నాడు కానీ, నాకు ఏమీ విన్పించటం లేదు.

ఇప్పుడేం చేయాలి? చేతిలో చిల్లిగవ్వ లేదు. తామిద్దరూ వెళ్ళాలంటే ఎలాగ లేదన్నా ఏభై రూపాయలుండాలి. ఎలా?

చలమయ్యశాస్త్రి!..... చలమయ్యశాస్త్రి దగ్గరున్నాయో? లేదో?

"చలమయ్యా! నీ దగ్గర.... నీ దగ్గర ఎంతుంది?" అన్నాను.

"నా దగ్గరేం వుంది? మీ నాన్న దగ్గరున్న ఇరవై రూపాయలు ఇస్తే నా దగ్గరున్న అయిదు రూపాయల్తో వచ్చాను. దార్లో మిగిలిన మూడు రూపాయల చిల్లరా ఖర్చయిపోయింది. ఇట్నుండి నువ్వే ఎలాగో చూస్తావుగా! అని మీనాన్న పంపాడు బ్రతిమలాడి." చలమయ్యశాస్త్రి చెప్పాడు.

నాకు ఏం చేయాలో తోచటం లేదు

పనుందని.... క్షణంలో వచ్చేస్తానని చెప్పి బజార్లోకొచ్చాను.

తన మీద నమ్మకంతో... విశ్వాసంతో ఎవరు అప్పిస్తారు?

వంట బ్రాహ్మణులందరూ ఓ 'టీ' కొట్టు దగ్గర నిలబడి 'టీ' త్రాగుతున్నారు. వాళ్ళలో ఎవర్ని అడిగినా ఒకటే! అందరూ తనలాంటి వాళ్ళే! ఏం చేయటం? ఎవర్నడిగితే తన మర్యాద చిక్కుతుంది.

తనకందరూ కొత్తే! తనీ వూరొచ్చి రెండేళ్ళు కూడా కాలేదింకా. బ్రతుకు తెరువు వెదుక్కుంటూ 'పుణ్యక్షేత్రం కదా పుణ్యంతో పాటూ పురుషార్థం కూడా దక్కుతుంది' అని ఇక్కడ స్థిరపడ్డాడు

'సంసారం' గడవడానికి ఏనాడూ ఇబ్బంది ఎదురవలేదు కానీ, ఏదైనా 'సమస్య' ని ఎదుర్కోవడమంటేనే ఆర్థిక స్తోమతు చాలటం లేదు. తాను సీజన్లో ఎంత వెనకేసినా రెండు మూడు నెలల్లో ఏదో విపత్కర పరిస్థితి ఎదురవుతూనే ఉంది!

"ఏమండోయ్! పంతులు గారూ?"

ఎవరో వెనుక నుండి కేక వేస్తున్నారెవర్నో అక్కడ.... ఆ 'టీ' కొట్టు దగ్గరున్న అందరూ మావాళ్ళే! ఎవర్నో అనుకున్నాను. ఆలోచిస్తూ బల్ల మీద కూర్చున్నాను.

అతను నా దగ్గరకే వచ్చి పిలిచాడు. ఉలిక్కి పడ్డాను.

అతను ఆ వూరి అబ్బాయే! ఈ రోజు 'నా' పిక్నిక్ పార్టీ వాళ్ళదే! నేను వంట చేయడానికి అంగీకరించిన పార్టీ కుర్రాడు.

"మీ కోసం పిచ్చి కుక్కలా తిరుగుతున్నానండి బాబూ! కర్రలు... సామాన్లు.... పాత్రలు అన్నీ బండిలో తీసుకెళ్ళి 'రావన్న చెఱువు' దగ్గరుండే సరుగుడు తోట. అక్కడే పడేసాం. అదే పిక్నిక్ స్పాట్ మీరొస్తే వంట వేగం ప్రారంభించాలి

మావాళ్ళందరూ వచ్చేసరికి టిఫిన్ అయితే బాగుంటుంది." అతను ఆయాసంతో చెప్పుకు పోతున్నాడు.

నాకేం చేయడానికి తోచటం లేదు.

"నేను రావడానికి కుదరదు బాబూ!" అన్నాను నెమ్మదిగా.

"అదేంటండి! మీరిప్పుడు రానంటే ఎలా కుదురుతుంది. మొన్న చెప్పినప్పుడు ఎందుకు ఒప్పుకున్నారు. ఇప్పటికప్పుడు ఎవడొస్తాడు" కోపంగా అరుస్తూ అన్నాడా కుర్రాడు.

నిజమే! వాళ్ళ బాధ వాళ్ళది. తన యాతన తనది.

మూడు జిల్లాల నుండి వస్తున్నారట వాళ్ళు రచయిత మిత్రులు. సంవత్సరానికోసారి నానా తంటాలు పడి ఏర్పాటు చేస్తుంటారట పిక్నిక్. ఎందుకో? ఏం ప్రయోజనం ఆశించో!

అది ఇప్పుడు తన వలన విఫలమయితే ఏమన్నా ఉందా?

అదిగాక, పాపం! సామాన్లు... సరంజామా అంతా రెడీ చేసుకున్నారు అందరూ ఈసరికి

బయల్దేరేసే ఉంటారు. ఇతనిది ఈ వూరు కనుక ఏర్పాట్లన్నీ ఈ కుర్రాడొక్కడే చూస్తున్నాడు.

అయితే – తనేం చేయాలి?

"పోనీ, ఎవరినన్నా ఇంకొకళ్ళని పంపుతాను. అభ్యంతరం లేదు కదా!"

"అదేదో త్వరగా చేసి పుణ్యం కట్టుకోండి. మీరే రావాలని కాదు. కానీ, మా పిక్నిక్ మాత్రం సక్సెస్ కావాలి. మాకు కావాల్సింది వంట పంతులుగారు. దట్సాల్!" అతను ఉద్రేకంగా అన్నాడు. రచయిత లక్షణాలు కొట్టొచ్చినట్టూ కన్పిస్తున్నాయి.

'టీ' త్రాగుతున్న మా వాళ్ళ దగ్గరకు వెళ్ళి నా అవసరం... పరిస్థితి చెప్పాను. దయచేసి ఎవరో ఒకరు ఆ పార్టీ పని చేయవలసినదిగా కోరి ప్రార్థించాను.

"అదేటి గురూ? నువ్వింతలా బ్రతిమలాడి చెప్పాలా? కానీ, నువ్వే ఆలోచించు. ఇదే కదా మనకి సీజను. మరి, మాకెక్కడ కాళీ ఉంటుందంటావ్!? నువ్వే ఎలాగో మధ్యాహ్నం వంట చేసేసి వెళ్ళు. మా పార్టీ వాళ్ళని మేం మోసం చెయ్యలేం కదా!"

అందరూ అలాగే అన్నారు.

నిజమే! వాళ్ళ వాదనా కరక్టే! కానీ, తన వేదన ఎవరు వింటారు?

తనే తన సమస్యకు పరిష్కారం ఆలోచించాలి. తనే తన పరిస్థితి చక్కబెట్టాలి. ఇటు ఆర్థిక ఇబ్బంది... అటు మాటిచ్చిన పార్టీ పనీ జరుగుతుంది.

తనకిప్పుడు డబ్బు ముఖ్యం.

ఎలాగలేదన్నా డెబ్బది అయిదు రూపాయిలుంటే చాలు!

"నేనే వస్తాను బాబు! కానీ, మధ్యాహ్నం వంట అయిన వెంటనే నన్ను వదిలెయ్యాలి. సాయంత్రం కాఫీ చెయ్యలేను" అన్నాను.

కానీ, నా ఆలోచన నన్ను అతలా కుతలం చేస్తూనే ఉంది.

ఈ వూర్లో – ఈ మనుషులు తనకు సహాయం చెయ్యరు? సహాయం చెయ్యడానికి ఎవరు తనకి తెలిసిన వాళ్ళున్నారు?

తానొప్పుకున్న ఈ పార్టీ పని ముగించేస్తే ఏభై రూపాయలు దొరుకుతాయి. మిగతా పాతిక రూపాయలు ఎలాగో పుట్టించాలి, దాని కోసం తర్వాత ఆలోచించొచ్చు. ముంది ఏభై సంపాదిస్తే కొంత ధైర్యం!

"అలాగే రండి! వేగంగా మీ పని కానిచ్చేస్తే మీరు వెంటనే వచ్చెయ్యొచ్చు." అతను తొందర చేస్తూ అన్నాడు.

మరిక, ఇంటికి వెళ్ళడానికి అవకాశం ఎక్కడిది?

అతని వెంట అలాగే వెళ్ళాను.

ఎనిమిదయేసరికి అందరూ వచ్చారు.

అసరికే 'టిఫిన్' పూర్తయింది. కాఫీ కాస్తున్నాను. వంట చేస్తున్నానన్న మాటే గాని నా కళ్ళల్లో చెల్లే మెదుల్తోంది. పదహారేళ్ళ పిల్లకి ఎన్ని సమస్యలు?

తానా వూర్లో పనిపాటూ లేక బ్రతక లేక వాళ్ళనలా అక్కడ ఒంటరిగా వదిలేసి పెళ్ళాం పిల్లలతో ఈవూరొచ్చాడు. తమ్ముడు కూడా తనలాగే ఇంట్లో ఉండి దరిద్రాన్ని అనుభవించలేక పెళ్ళికాక ముందే ఎటో వెళ్ళిపోయాడు. ఏదో వూర్లో... ఎక్కడో శివాలయంలో పూజారిగా చేరాడని గాలి వార్త.

కనీసం, ఆ తర్వాత వాడు తన కంటూ ఓ బాధ్యత ఉందని... ఎవరూ లేని అనాధల్లా తండ్రీ – చెల్లెలు అక్కడ పడి ఏడుస్తున్నారని ఆలోచించలేదు. అయినా అక్కడ వాడి పరిస్థితి తనలాగే ఉందేమో?! ఏమో?!

ఇద్దరు... ముగ్గురు అందరికి టిఫిన్లు సర్వ్ చేస్తున్నారు. నేను కాఫీ వడకట్టి పంచదార కలుపుతున్నాను.

"తూ!" అందరూ ఒక్కసారే అన్నారు.

అదిరి పడ్డాను. నాతో పాటూ టిఫిన్ సర్వ్ చేసిన ముగ్గురు కుర్రాళ్ళూ అవాక్కయిపోయారు.

"ఏం? వంట పంతులూ? నీకు మతిగాని పోయిందా? అస్సలు ఇందులో.... ఈ ఉప్మాలో కనీసం ఒక్క ఉప్పు రవ్వైనా వేసావా?" టిఫిన్ తిన్న వాళ్ళందరూ నానా రకాలు అన్నారు.

నిజమే?! తనకు మతి ఉంటేనా?! తన మెదడు.... మనసు అంతా పోయిన తన చెల్లి చుట్టే పరిభ్రమిస్తున్నాయి.

అనాధల్లా ఎన్ని అవస్థలు పడ్డారో తండ్రీ.... చెల్లీ!

ఇప్పుడో?!

కూతురి శవాన్ని ముందరేసుకొని విలపిస్తూ తమ కోసం ఎదురు చూస్తూంటాడు తండ్రి. నిన్న చనిపోయిన చెల్లి శవాన్ని తమ కోసం దహనం చెయ్యకుండా ఇంకా ఉంచుతారా? వూర్లో వాళ్ళు వూరుకుంటారా?

"ఏయ్! పంతులూ! నిన్నే, నీ పరధ్యాన్నంతో మమ్మల్ని చంపుతున్నావ్! ఇది ఉప్మా! పాడా?!" అంటూ ఒక వ్యక్తి చేతిలో అరిటాకుతో ఉన్న ఉప్మాని నేలకేసి విసిరికొట్టాడు.

ఆ హఠాత్పరిణామానికి అదిరిపడ్డాను.

నన్ను వంటకి కుదిర్చిన అబ్బాయి వాళ్ళని శాంత పరచి నా దగ్గరకు వచ్చాడు. "మీరు తొందరగా వెళ్ళిపోదామన్న ఉద్దేశ్యంతో ఇలా మమ్మల్ని ఇబ్బంది పెట్టడం ఏం బావులేదు. పంతులుగారూ? కొంచెం శ్రద్ధగా ... జాగ్రత్తగా మీ పని కానిచ్చేసి వెళ్ళిపొండి. నేనేం కాదన లేదు కదా!" అన్నాడా కుర్రాడు నొచ్చుకుంటూ.

పాపం!

ఆ అబ్బాయికే కదా చెడ్డపేరు!

కాఫీ కలిపి ఇచ్చాను. బాఁవులేకపోయినా పర్లేదన్నారు అందరూ.

మధ్యాహ్నం వంట పూర్తయ్యేసరికి ఒంటిగంట దాటిపోయింది.

అందరికి ఆకులు వేసి వడ్డన నేనే చేసాను. తొందర తొందరగా నా కార్యక్రమాన్ని పూర్తి చేసి నా పని ముగిసిందని చెప్పడానికన్నట్టూ చేతులు కడుక్కున్నాను.

నాకు తొందరగా ఉంది. ఎంత వేగం ఇంటికి వెళ్ళాలా? ఎంత వేగంగా ప్రయాణమవ్వాలా? అని. ఎలాగ లేదన్నా ఇంకో గంట పడుతుంది తాము ప్రయాణమయ్యేసరికి. మిగతా పాతిక రూపాయలు ఎవరి దగ్గరో ముష్టెత్తాలి. ఇంటి ఓనర్ని అడుగుదామంటే ఇస్తాడో? ఇవ్వడో?

ఉంటే – శకుంతల దగ్గరే పది... పాతిక చిల్లరుండొచ్చు. అది ఛలమయ్యశాస్త్రి వచ్చాడని ఖర్చు చేసేస్తుందేమో!?

ఈ లోపల వంట బ్రాహ్మణులు అందరూ పనులు ముగించుకు రావచ్చు. వాళ్ళ నెవర్ని అడిగినా ఇస్తారు.

ఆలోచిస్తున్నాను.

అందరూ భోజనాలు చెయ్యడానికి ఉపక్రమించారు. ఎవరూ ఇంకా ఆకుల్లో చెయ్యి పెట్టలేదు. కథల గురించి... నవలల గురించి మాట్లాడుకుంటున్నారు. బహుమతి కథల గురించి... ఆ రచయితల గురించి ముచ్చటించుకుంటున్నారు.

నెమ్మది... నెమ్మదిగా యాంత్రికంగా కలుపుతూ దృష్టి... ధ్యాస సంభాషణ మీద కేంద్రీకరించి నోట్లో ముద్దలు పెట్టుకుంటున్నారు.

నేను నన్ను కాంట్రాక్ట్ చేసిన కుర్రాడి దగ్గరకు వెళ్ళాను.

ఇంతలో ఒకతను అన్నాడు.

"ఛీః! ఇదా భోజనం. ఏం వంటయ్యా ఇది." విసురుగా లేచి చేతిలో ఉన్న అన్నం ముద్దని నా మీదకు విసిరాడు.

అతను అలా అరిచే సరికి అందరూ తమ చేతుల్లో ఉన్న ముద్దల్ని నోట్లో వేసుకొని తుపుక్కున ఉమ్మేసారు.

ఏఁవైంది?.... ఏఁవైంది?

నా గుండెల్లో ఆతృత.

"అన్నం ముద్దయిపోయింది. జావలాగా ఉంది" ఒకతను.

"కూరలో ఉన్న కారమంతా వేసేసారా? గొడ్డుకారం. అబ్బ!" అంటూ ఇంకొకతను ముందర గ్లాసుడు నీళ్ళూ నోట్లో పోసుకున్నాడు.

"ఇది పప్పా! మా ఖర్మ! ఉడకలేదు సరిగ్గా, ఏం వంటయ్యా బాబూ!" ఇంకొకతను.

"ఆ సాంబారు చూడండి ఎలా ఉందో? అదన్నా బాఁవుందో? లేదా?" ఒకతను లేచి సాంబారు దగ్గరకు వెళ్ళాడు.

నేను సిగ్గుతో తల వంచుకున్నాను.

నా జీవితంలో మొట్టమొదటి సారి తలవంచుకున్నది ఈ రోజే!

ఏనాడూ.... ఏ పార్టీ చేతా తాను మాటపడలేదు.

తన వంట రుచి చూసిన వాళ్ళందరి చేతా ప్రశంసలు అందుకున్నాడు. గానీ, ఇలా పరిహాస్యాలకు తల ఒగ్గలేదు.

నన్ను కుదిర్చిన కుర్రాడి మొహం కోపంతో ఎర్రగా

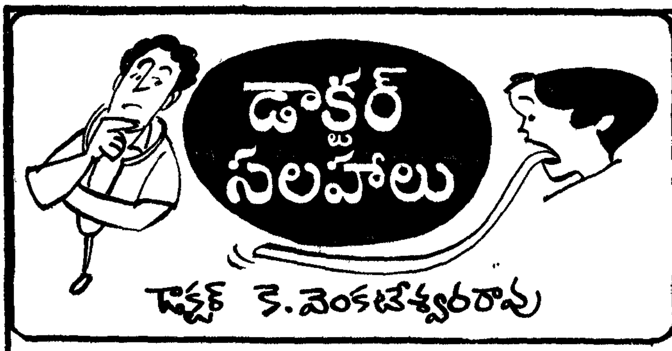

కె. ఎస్ – కరీంనగర్

నాకు 26 సం.లు. 6 నెలల నుంచి తుమ్ములు, ముక్కు నుంచి నీళ్ళు కారడము, చీము రావటము జరుగుతుంది. ఈ మధ్య ఇ. ఎన్. టి. డాక్టరుకు చూపిచ్చినాను. ఎక్స్–రే, రక్త, మూత్ర పరీక్షలు చేయించినాను. ఎక్స్–రేలో నా ముక్కు ఎడమ రంధ్రములో ఎముక, మాంసము పెరిగినట్లు డాక్టరు చెప్పారు. చాలా మందులు వాడినాను. ఫలితము లేకుండ పోయినది. బ్రతుకు మీద విరక్తి కలుగుచున్నది. ఆత్మహత్య చేసుకోవాలని అనుకొనుచున్నాను.

ఈ మాత్రం దానికే ఆత్మహత్య అవసరం లేదు!
అలా పెరిగిన కండను తప్పకుండా ఇ. ఎన్. టి. వైద్యులు శస్త్రచికిత్స ద్వారా తీసివేస్తారు. దీనివల్ల ఏ ప్రమాదమూ లేదు.

ఏ. వి. ఎస్ – కాకినాడ

నా వయస్సు 29 సం.లు. 6 నెలల నుంచి కాంటాక్టు లెన్సు వాడుతున్నాను. రెప్పలు మూసి తెరచిన వెంటనే మసకగా వుంటుంది. మళ్లీ వెంటనే "సొల్యూషన్" లో కడిగి పెట్టుకున్నంతనే చూపు బాగుంటుంది. కళ్ళు కూడా ఒక్కొక్కసారి మంటగా ఎర్రగా వుంటున్నవి. నాకు ప్రిస్క్రిప్షన్" వ్రాసిన డాక్టరు డ్రాప్స్ వాడమన్నారు. కాని ఎరుపుదనము వస్తున్నది. మసక లేకుండా వుండటానికి ఎరుపు, మంట లేకుండా వుండటానికి ఏమి చెయ్యాలి. ఈ వూరిలో నాకు ప్రిస్క్రిప్షన్ వ్రాసిన డాక్టరు ఒక్కరే కాంటాక్ట్ లెన్సు ఇస్తున్నారు.

మీకు కాంటాక్ట్ లెన్సుల వల్ల అసౌకర్యంగా ఉన్నప్పుడు ఆ నేత్రవైద్యునికే చూపించి సలహా పొందటం ఉచితం. అలా వీలులేని పక్షంలో మరో నేత్రవైద్యుని సలహా ప్రకారం, కాంటాక్ట్ లెన్స్ తీసివెయ్యటమో, వేరే డ్రాప్స్ వాడటమో చెయ్యవలసి ఉంటుంది.

కె. ఎస్. ఆర్. జి – అవనిగడ్డ

నాకు అధికముగా ఆలోచనలు. మనస్సు నిలకడగా ఉండదు. ఇన్‌ఫీరియారిటీ కాంప్లెక్స్ కూడా వున్నది. అందువల్ల "సైక్రియాట్రిస్టు" లకు చూపించుకొనవలెనని ఉన్నది. సైక్రియాట్రిస్టులు విజయవాడలో ఉన్నారా? లేక హైదరాబాదు వెళ్ళవలెనా?

విజయవాడ వంటి చోట్ల సైకియాట్రిస్టులు తప్పకుండా ఉంటారు.

ఆర్. హెచ్. ఎల్. ఆర్ – చినవంక

నాకు ఆరు మాసముల నుండి కన్ను రెప్పల మీద కురుపులు అవుతున్నాయి. మందులు వాడాను కానీ ఇంతవరకు కురుపులు పోలేదు. ఏమి మందులు వాడవలెను.

కళ్ళను పరిశుభ్రంగా ఉంచుకోక పోవటం, సూక్ష్మక్రిముల ప్రవేశం, విటమిన్ "ఎ" లోపించటం, మొదలయినవి వ్యక్తిగత అపరిశుభ్రతతో బాటుగా ఇలా కురుపులు రావటానికి కారణాలవుతాయి.
ఆ కురుపులలో చీము ఉంటే చీముని పరీక్షింప చేసి తగిన మందులు వాడాలి.
హార్డియోలం ఇంటర్నమ్ అనే కురుపులకి చిన్న శస్త్రచికిత్స అవసరం అవుతుంది. □

ఏకాకి

కందిపోయింది.

"పంతులుగారూ! ఇదేఁవిటండీ! మీ స్వార్థం కోసం మా సరదాని ఏడాదికోసారి సందడిగా.... సంతోషంగా గడపాలనుకున్న మా కార్యక్రమాన్ని విచ్ఛిన్నం చెయ్యడం భావ్యమా?!"

అతని కళ్ళల్లో నీళ్ళు తిరిగాయి. పరువు పోయిందన్న బాధ అతనిది.

కానీ, అతనికి తెలీదు. తా నెటువంటి పరిస్థితిలో ఉన్నాడో? తానతనికంటే ఎంత ఘోరాతి ఘోరంగా విలపిస్తున్నాడో అతనికేం తెలుసు?

తాను చేసింది పొరపాటే!

తన స్వార్థం కోసం తానీ పనికి అంగీకరించటం నేరమే!

అసలు తను వంట చెయ్యడానికి అర్హుడా? తన చెల్లిపోయిన విషయం వీళ్ళకి తెలిస్తే తనని ఉండనిస్తారా? తనని వంట చెయ్యనిస్తారా?

"ఏయ్! విప్లవరాజ్! అతనికి ఎమౌంట్ పే చెయ్యకు. నో! మనల్ని ఇంత నష్టపెట్టిన అతను కూడా నష్టపోవాలి. అతని కూలీ నష్టపోవడమే ధర్మం!" ఒకతను కోపంగా లేచి అన్నాడు.

ఒక్కసారి ఉలిక్కిపడ్డాను. క్షణం ఆలోచించాను. తర్వాత నవ్వుకున్నాను. ఇంకా పగలబడి నవ్వాలనుకున్నాను. కానీ, మళ్ళా ఆలోచించాను. నా తప్పు నాకు తెలుసు. నేను చేసిన తప్పువలన ఎంత మంది అవస్థలు పడుతున్నారో తెలుసు.

నిజమే! అతను అన్నట్టూ తన చేసిన తప్పుకు తను కూడా శిక్ష అనుభవించాలి.

మరిక, అక్కడ ఉండకుండా వెను దిరిగాను.

అక్కడి నుండి వూళ్ళోకి వెళ్ళాలంటే మూడు కిలో మీటర్లు నడవాలి. నడుస్తున్నాను. నా ఆలోచనన్నీ నా చెల్లి చుట్టే!

ఈసరికి చెల్లిని మట్టిలో కలిపేసుంటారు.

తండ్రి ఒక్కడూ.... ఒంటరిగా.... దిక్కుతోచని ఆలోచనతో ఎడారిలాంటి బ్రతుకును తలచుకొని రోదిస్తూ ఉంటాడు.

ఇక తను వెళ్ళాల్సింది పోయిన చెల్లి కోసం కాదు.

ఏకాకిగా ఎటూ దిక్కుతోచక అలమటించే తండ్రి కోసం!

ఇంటికి వెళ్ళేసరికి నాకోసం భార్య.... చలమయ్య శాస్త్రి ఎదురు చూస్తున్నారు ఆతృతగా. అప్పటికి ఉదయం నుండి నాకోసం చలమయ్యశాస్త్రి వూరంతా గాలించాడట.

నా కళ్ళల్లోకి క్షణం తేరపారా చూసాడు చలమయ్యశాస్త్రి.

"బావా! నువ్వింతలా అప్పుకోసం వూరంతా తిరిగే బదులు ఇంటికే వచ్చెయ్యలేక పోయావా? నీ దగ్గ రుంటుందేమో అనుకున్నా గాని, నువ్వింత ఇబ్బంది పడతావనుకోలేదు. పదండి. వేగంగా వెళ్దాం."

ఆ మాటలు అంటున్న చలమయ్య కళ్ళల్లోనూ తడి మెదిలింది.

"మరి.... మరి...." నా గొంతు నిండా ఆర్థిక సంక్షోభం.

"ఇదిగో బావా! ఈ చేతిని ఆపదలో ఆదుకోవడానికి ఉంగరం ఉంది. ఏదో చేద్దాం. ముందు బయల్దేరండి!"

"చలమయ్యా!"

ఇంకా మానవత్వం చావలేదు.

ఇంకా మనుషులు అక్కడక్కడా ఉన్నారు.

తాను ఏకాకి కాదు. తన కండగా చలమయ్య శాస్త్రుల్లాంటి వాళ్ళెందరో ఉన్నారు. హాయిగా.... ధైర్యంగా గుండెల్నిండా గాలి పీల్చుకున్నాను. □